

(310)

هو الله

ای یاران عبدالبهاء امة الله روحانی مکتوبی از لسان شما انشا نموده و ارسال داشته‌اند مضمون آه و این است و ناله و حنین شکایت از بعد و هجرانست و ناله و فغان از شدت حرمان این عبد بمحض تلاوت بدرگاه احدیت لابه و زاری مینماید که شاید الطاف رحمانی جلوه نماید و سرور و حبور برای قلوب حاصل گردد ای یاران الهی مقناطیس فرح آسمانی رضایت جمال الهی است تا توانید طلب رضا نمائید و بوقفا قیام کنید از خدا بخواهید که اخلاق الهی جلوه‌ئی در عالم انسانی فرماید تا جمیع آمال میسر گردد و نهایت قربیت بدرگاه احدیت حاصل شود زیرا بمجرد اعتراف بوحدانیت الهیه مقصود بالتمام حاصل نشود وقتی مجمع انسانی معرض فیوضات رحمانی گردد که نصائح الهی در قلوب تأثیر کند و هر یک از بندگان حق در میان امم و ملل مانند شمع روشن گردد این روشنائی صدق است و انصاف و امانت است و دیانت و وفا است و صفا و انقطاع از ما سوی الله و خضوع و خشوع و تذلل و انکسار و تنبه و اشتعال و بیان و تبیان بالاختصار جمیع فضایل روحانیه عالم انسانیت انوار است و صفات بهیمیه از حسد و غضب و حرص و تعلق باین عالم و سائر شئون عالم حیوان ظلمات فوق ظلمات حال اگر نفسی بصورت انسانی در آید ولکن از شئون رحمانی غافل گردد آن نفس بحقیقت از بهائم است بلکه نادانتر از هر حیوان صامت پس ای یاران الهی نظر باعتراف لسانی ننمائید بلکه تعمق و امعان در صفات انسانی نمائید رائحه طیبه انقطاع را از هر گیاهی استشمام نمائید آن گل صد برگ رحمانیست و ریحان گلشن ربانی و الا هر چند سبز و خرمست ولی بنکتهت صبحدم چه ثمری و چه اثری و چه نفعی و چه فائده‌ئی از فضل جمال ابهی امید چنانست که جمیع احبا باین موهبت کبری موفق و مؤید گردند (ع ۶)